

A Győri Ítéltábla a pártfogó ügyvéd által képviselt **I.r.**, valamint a személyesen eljáró **II.r. felpereseknek** az Országos Bírósági Hivatal Jogi Képviseleti Osztálya által képviselt **alperes** ellen bírósági jogkörben okozott kár megfizetése iránti perében a Szombathelyi Törvényszék 2017. július 18. napján kelt 7.P.20.222/2016/35. számú végzésével kijavított 2017. április 19. napján kelt 7.P.20.222/2016/33/I. számú ítélete ellen az I.r. felperes által 34. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán - megtartott tárgyaláson - meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének a megfellebbeezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi az I.r. felperest, hogy fizessen meg az állam javára, az illetékes adóhatóság felhívására 89.000 (Nyolcvankilencezer) forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Megállapítja, hogy a pártfogó ügyvéd munkadíja 100 % (száz százalék) mértékben az I.r. felperes terhére esik.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Szombathelyi Törvényszék a fellebbezéssel támadott, kijavított ítéletében a felperes kereseti kérelmét elutasította.

Kötelezte az I.rendű felperest, hogy fizessen meg az államnak az illetékügyben eljáró hatóság külön felhívására 66.720,- Ft feljegyzett kereseti illetéket. Kötelezte a felpereseket, hogy fizessenek meg az alperesnek 15 napon belül személyenként 8.500,- Ft elsőfokú perköltséget. Megállapította, hogy az I.r. felperes pártfogó ügyvédjének díját az I.r. felperes viseli.

Az indokolásában rögzítette, hogy az I.r. felperes - a pontosított kereseti kérelmében - 511.999,- Ft vagyoni, és 600.000,- Ft nem vagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A vagyoni kárigénye tekintetében 379.900,- Ft után 2009. december 7. napjától, míg 132.900,- Ft után 2012. április 12. napjától a kifizetésig járó törvényes késedelmi kamatokra, valamint perköltségre is igényt tartott.

Az I.r. felperes érvelése szerint a károsodása abban áll, hogy a Veszprémi Városi Bíróság (8.P.21.186/2011.), majd a másodfokon eljáró alperes neve (1.Pf.20.091/2012.) az alapeljárásban elutasította az I.r. felperesnek a tulajdonostársaival szemben a szám alatti ingatlan tetőfelújításával kapcsolatosan jogalap nélküli gazdagodás címén előterjesztett igényét. A vagyoni kára az alapeljárásban sikertelenül érvényesített összegből, valamint a perköltségből tevődött össze.

Az I.r. felperes az alapügyben a társasházon általa megfinanszírozott Tondach cserepes tetőjavítás és a többi társasházi tulajdonostárs által előnyben részesített, olcsóbb, bitumenes tetőjavítás költségkülönbözötét érvényesítette a tulajdonostársakkal szemben.

Az eljáró bíróságok a keresetet azért utasították el, mert az I.r. felperes a tulajdonostársak hozzájárulásának hiányában is az állagmegóváshoz szükséges mértéket és a rendes kiadások körét meghaladó, költségesebb, cserepes tetőfelújítást végezte el. Ezzel szemben az alperes bíróság - a tulajdonostársak perbeli védekezését elfogadva - csak a lényegesen olcsóbb, ám a helyi építési szabályzat által nem megengedett bitumenes tetőjavítást tekintette olyan, az állagmegóváshoz nélkülözhetetlen kiadásnak, amelynek megtérítését az I.r. felperes alappal igényelheti.

Az I.r. felperes az alperes jogellenes magatartásaként arra hivatkozott, hogy az eljáró bíróságok a 253/197. (XII. 20.) Korm. rendelet (OTÉK), valamint ... Megyei Jogú Város helyi építési szabályzatának kirívóan téves értelmezésével foglaltak állást akként, hogy az olcsóbb, ám a hivatkozott építési szabályzatnak nem megfelelő bitumenes tetőfedés tekinthető az állagmegóváshoz, fenntartáshoz feltétlenül szükséges egyben elegendő, ezért a tulajdonostársak hozzájárulásának hiányában is elvégezhető munkálatnak.

I.r. felperes álláspontja szerint rendes kiadásnak csak a jogszabályok által megengedett, legköltséghatékonyabban végrehajtott tetőfedési eljárás költsége tekinthető, ez pedig jelen esetben a cserepes tetőfedés volt, amelynek kivitelezéséhez sem a tulajdonostársak hozzájárulására, sem a társasház közgyűlésének 4/5-ös többségi szavazatára nem volt szükség.

Az alapügyben eljáró bíróságok terhére rótták az I.r. felperes azt is, hogy a bizonyítékokat nem teljes körűen értékelték, ekörben nem végezték el az összehasonlítást az épületen viharkár következtében elvégzett munkálatok költségvetése, illetve az I.r. felperes által megvalósított tetőfelújítás tényleges költségei vonatkozásában.

Nem vagyoni kártérítésként 600.000,- Ft megfizetésére kérte kötelezni az alperest arra hivatkozással, hogy a jogerős ítéletben foglaltak őt rossz színben tüntetik fel, ezért személyiségi jogát is sértik.

A II.r. felperes a törvényszék felhívására akként nyilatkozott, hogy az alperessel szemben nem anyagi, hanem erkölcsi követelése állnak fenn.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására, és a felperések perköltségben marasztalására irányult azzal, hogy az alperes a tárgyaláson történő részvétel esetén alkalmanként 17.000,- Ft útiköltség megtérítését kérte.

Hivatkozott a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLIX. Tv. (Bsz.) 6.§-ára, amelynek értelmében a bíróság határozata mindenkre kötelező. Ebből az is következik, hogy a kártérítési perben eljáró bíróság nem bírálhat felül egy másik ügyben hozott jogerős ítéletet.

Állította, hogy az alapperben eljáró bíróságok a jogvita elbírálására irányadó jogszabályok helytálló értelmezésével és alkalmazásával hozták meg döntésüket. Emellett a Győri Ítéltábla Pf.V.20.212/2014. ügyére hivatkozással kiemelte, hogy a bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránti perekkel összefüggésben a bíróság kártérítési felelőssége önmagában a jogerős döntés esetleg téves tartalmára még kirívó jogalkalmazási és jogértelmezési hiba esetén sem alapítható.

Kiemelte, hogy a II.r. felperes az alapperben nem volt peres fél, így kizárt, hogy őt a perrel összefüggésben kár érte.

Az elsőfokú bíróság a 2013. évi CLXXVII. tv. (Ptk.) 8.§ (1) bekezdése, valamint 54.§-a alapján megállapította, hogy a perben a korábban hatályos 1959.évi IV. tv. (r.Ptk.) szabályai az

alkalmazandók figyelemmel arra, hogy a kártérítés alapjául megjelölt magatartások az új Ptk. hatályba lépését megelőzően befejeződtek.

Leszögezte, hogy az r.Ptk. 75.§ (1), illetve 76.§-ára alapított kártérítési igény alapja kizárólag személyiségi jogsértés lehet, amelynek bekövetkeztét a felperesek nem bizonyították.

Az alapeljárásban esetlegesen elkövetett eljárási jogsértések személyiségi jogsértésként kizárólag többlettényállási elemek megvalósulása esetén értékelhetők, amennyiben azokat a fél személyiségének lényegét alkotó ismérvek miatt követték el.

A korábban hatályos r.Ptk. 349.§ (1), (3) és 339.§ (1) bekezdésére alapított kártérítési igény körében az elsőfokú bíróság hangsúlyozta, hogy a bírói gyakorlat szerint csak kirívóan súlyos jogalkalmazási és jogértelmezési tévedés alapozza meg a jogalkalmazó szerv felelősségét, valamely jogszabályi rendelkezésnek a jogalkalmazó által történő téves értelmezése, és ezzel összefüggésben a bizonyítékok téves értékelése önmagában nem valósíthat meg felróható magatartást. (Győri Ítéltábla Pf.III.20.352/2009/4.). Ezzel egyező álláspontra jutott a Legfelsőbb Bíróság a Pfv.V.20.925/2004/7. számú ítéletében is.

A fentiekkel szemben a jelen eljárásban az I.r. felperes nem tudta bizonyítani az eljáró bíróságok olyan fokú, olyan kirívóan súlyos jogértelmezési tévedését, amely kárfelelősségüket alapozhatná meg.

A jogerős ítéletek ugyanis megfelelő indokát adták mind az ítéleti döntésnek, mind pedig az általuk alkalmazott jogszabályoknak. Az eljáró bíróságok kifejtették, hogy a társasházi közösség a társasházhoz tartozó ügyekben a döntést a közgyűlés hatáskörébe utalta, amiből következően az I.r.felperes által tervezett felújításhoz a társasházakról szóló 2003.évi CXXXIII. tv. 29.§ (1) bekezdése értelmében 4/5-ös szavazattöbbségre lett volna szükség. Ezen nem változtat az sem, hogy a bitumenes tetőzsindellyel történő lefedéshez közgyűlési határozat meghozatalára ténylegesen nem került sor.

A bitumenes borítással járó költségeket meghaladó kiadások érvényesítéséhez közgyűlési határozatra, illetve a közös tulajdonra vonatkozó szabályok értelmében a tulajdonostársak hozzájárulására lett volna szükség. Ennek hiányában az I.r. felperes a különbözeti összeget alappal nem érvényesíthette.

A II.r. felperes tekintetében helytállóan hivatkozott az alperes arra, hogy ő az alapperben nem járt el, így abból fakadóan kártérítési igénye sem keletkezhetett.

Az elsőfokú bíróság kitért arra, hogy az I.r. felperes által indítványozott ..., ... illetve ... tanúkénti meghallgatása a per eldöntéséhez szükségtelen volt, . A tulajdonostárs, az önkormányzat jegyzője és az építésügyi hatóság vezetője meghallgatása az alapper tényállása szempontjából bírhatna jelentőséggel, a jelen eljárás azonban nem szolgálhat az alapperben meghozott jogerős döntés felülbírálatára.

Az I.r. felperes a fellebbezési kérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését, ezzel egyidejűleg a alperes neve kártérítési felelősségének megállapítását kérte a kereseti kérelemben foglaltak szerint. A perköltségre igényt tartott.

... írásos tanúvallomása, és az I.r. felperesnek az építési hatósághoz címzett levele bizonyítják, hogy szemben az elsőfokú ítélet ténymegállapításával az I.r. felperes tiltakozott a B tetőrész külön javítása ellen, és az egész tető együttes javítását szorgalmazta. Ebből az következik, hogy a másik három tulajdonostárs is az I.r. felperes hozzájárulása, illetve a 4/5-ös közgyűlési határozat hiányában valósította meg korábban a fél tető bitumenes héjfalását.

Éppen ezért érthetetlen I.r. felperes számára, hogy az általa ugyanilyen módon elvégzett, a féltető javításával kapcsolatos igényeket miért utasította el az alapperben eljáró bíróság.

A Tondach kerámiaacseréppel történő tetőfedés a legolcsóbb megoldás volt arra tekintettel, hogy a bitumenes borításra vonatkozó egyedi kérelmet az építési hatóság, mint a helyi építési szabályzat által nem megengedett megoldást elutasította.

A fentiek alátámasztására hivatkozott a Megyei Jogú Város Jegyzője és a Városépítészeti Iroda vezetője által adott tájékoztatásra is.

Az I.r. felperes hangsúlyozta, hogy az eljáró bíróságok nem diszkriminálhatnak, és ugyanazokat a jogszabályokat kell alkalmazni rá vonatkozóan is, mint a másik tulajdonostársakat érintően. Amennyiben a B féltető felújítására az I.r. felperes hozzájárulása nélkül is sor kerülhetett, akkor indokolatlan és etikátlan megkívánni az A tetőrész felújításához a többi tulajdonostárs hozzájárulását, illetve a 4/5-ös közgyűlési határozatot.

Rámutatott, hogy a ... Megyei Jogú Város Önkormányzatának közgyűlése 61/2003. számú rendeletével, a helyi építési szabályzatában rendelkezett aVáros közigazgatási területén alkalmazható tetőhéjjazatokról, és tiltja a bitumenes tetőfedési módot.

Egy jogszabály által tiltott tetőfedési mód pedig nem felelhet meg a rendes gazdálkodás körébe tartozó kiadásnak, illetve nem tekinthető az állagmegóváshoz szükséges munkálatnak.

A kirívóan téves jogszabály értelmezés abban valósult meg, a felperes neve egy tiltott tetőfedési eljárás költségeit ítélte meg az állagmegóváshoz és fenntartáshoz feltétlenül szükséges költségeknek, rendes kiadásnak illetve legköltséghatékonyabb eljárásnak.

A jogszerű megoldások közül a legköltséghatékonyabb módszernek a Tondach cseréppel történő befedés minősült, ebből következően az r.Ptk. 142.§ alapján ezen munkálat a rendes gazdálkodás körében megvalósítható, tehát ahhoz sem a társasház közgyűlésének 4/5-ös határozatára, sem a tulajdonostársak hozzájárulására nincsen szükség.

Kifogásolta továbbá az I.r. felperes, hogy az eljáró bíróságok nem végezték el az összehasonlítást a társasháznál az I.r. felperes által ugyanabban az időpontban történő megvalósítás és egy viharok okozta ¼ tetőjavítás munkálatainak a kiadásai között.

Kérte az alapperben mellőzött tanúbizonyítási indítványok fogantatását.

Hangsúlyozta, hogy mind a Veszprémi mind a Szombathelyi Törvényszék előtti eljárásokban igazságtalanságot élt meg, és a 600.000,- Ft sérelemdíj csak töredékét kompenzálja annak a munkának, amit az I.r. felperes annak érdekében végzett, hogy jogszabályokban lefektetett jogait érvényesíteni tudja.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására és felperesek másodfokú perköltségben marasztalására irányult azzal, hogy a tárgyaláson való megjelenése esetére 10.000 forint útiköltségre tartott igényt.

Rámutatott, hogy az alapügyben a már ténylegesen megvalósult tetőfelújítás költségeinek a tulajdonostársak közti megosztásáról kellett dönten, amelyhez viszonyítva nem tekinthető téves jogértelmezésnek az, hogy a bíróság úgy ítélte meg, hogy az I.r. felperes által végzett beruházás összege az állagmegóváshoz és fenntartásához feltétlenül szükséges mértéket meghaladta.

Az I.r. felperes fellebbezése alaptalan.

A törvényszék ítéletét a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátai között felülvizsgálva (Pp. 253. § /3/ bekezdés) az ítélőtábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság megalapozott tényállásból helytálló jogi következtetést levonva utasította el a kereseti kérelmet. Az ítélőtábla a döntés indokaival is egyetért, a fellebbezésben foglaltakra tekintettel az alábbiakat emeli ki.

Helytállóan indult ki az elsőfokú bíróság abból, hogy a korábban hatályos rPtk. 339. § /1/ bekezdésén, illetve 349. § /1/ és /3/ bekezdésén alapuló, bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránti per nem teremt új jogorvoslati lehetőséget a fél számára az alapügyben hozott döntés felülvizsgálatára.

A jogalkalmazó szerv kárfelelősségét csak a kirívóan súlyos jogalkalmazási és jogértelmezési tévedés alapozhatja meg.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alapügyben eljáró Veszprémi Városi Bíróság és alperes neve a közös tulajdonú épület felújítási költségei elosztásának kérdését helytállóan vizsgálta és bírálta el az rPtk. közös tulajdonra vonatkozó szabályai alapján kitérve a társasházi törvény rendelkezéseire is, a döntésének indokait megfelelően rögzítette. Az eljáró bíróságok kárfelelősségét megalapozó, kirívóan súlyos, alapvető jogalkalmazási, jogértelmezési tévedés nem észlelhető.

A fellebbezésben felhozottakra tekintettel az ítélőtábla hangsúlyozza, hogy sem az alapperes, sem a fellebbezéssel támadott ítélet szempontjából nincs jelentősége annak, hogy az I.r. felperes a „B” jelű féltető felújításához korábban hozzájárult-e vagy sem.

Ennek a kérdésnek akkor volna relevanciája, ha a tulajdonostársak érvényesítenének igényt az I.r. felperessel szemben az általuk kivitelezett felújítás költségeinek megtérítésére.

Nem az I.r. felperessel szembeni diszkrimináció, hanem éppen a perbeli pozíciója - azaz ő az igényérvényesítő fél - a magyarázata annak, hogy az „A” jelű tetőrész fedéséhez való tulajdonostársi hozzájárulást neki kellett volna bizonyítania, ugyanakkor az ő egyetértésének hiánya a „B” tetőrész külön munkálatok keretében történő felújításához jelentőséggel nem bír.

A felperes az alapeljárásban elkövetett, a kártérítési felelősséget megalapozó jogellenes magatartásként lényegében arra hivatkozott, hogy az eljáró bíróság téves mérlegeléssel határozta meg a rPtk. 142. § alkalmazása szempontjából az állagmegóváshoz szükséges kiadások, illetve a „rendes kiadások” körét, mivel ennek megítélése során a ... Megyei Jogú Város Önkormányzat Közgyűlése 61/2003. számú rendelete - bitumenes tetőfedést tiltó - rendelkezéseit figyelmen kívül hagyta.

A bírósági jogkörben okozott kár elbírálása körében azonban a felelősség megállapítására - ahogy arra az elsőfokú bíróság is helytállóan rámutatott - csak a kirívóan súlyos jogalkalmazási, jogértelmezési tévedés esetén kerülhet sor. Nincs lehetőség tehát az alapügyben elbírált kérdések felülmérlegelésére, azaz annak ismételt eldöntésére, hogy a Tondach cserepes tetőfedés költségei miként minősülnek: a rendes kiadások körébe tartoznak, vagy a tulajdonostársak hozzájárulását igénylő rendkívüli kiadások-e.

A Szombathelyi Törvényszéknek nem az alapügyben jogalap nélküli gazdagodás címén érvényesített igényt kellett elbírálnia, és ezzel összefüggésben nem abban kellett állást foglalnia, hogy a bitumenes tetőfedés az építési szabályoknak megfelelt-e vagy sem, a rPtk. 142.§. alkalmazásában legköltséghatékonyabb módszernek tekinthető-e, hanem a alperes neve, mint jogalkalmazó eljárását kellett vizsgálnia a bírósági jogkörben okozott kár megtérítése iránti igények elbírálására irányadó szempontok szerint.

Éppen ezért az alapperes meghallgatott tanúk ismételt meghallgatására irányuló bizonyítási indítvány nem foghat helyt.

Egyetértett az ítélőtábla az elsőfokú bíróság azon okfejtésével, miszerint személyiségi jogsértés hiányában az I.r. felperes nem vagyoni kártérítés iránti igénye nem lehet megalapozott.

A fellebbezésében hivatkozott, a tulajdonostársak eljárásának etikai szempontból történő minősítése nem vagyoni kártérítési igényt nem indokol.

A kifejtettek értelmében a fellebbezésben felhozottak nem adnak alapot az elsőfokú bíróság helytálló döntésének megváltoztatására, ezért az ítélőtábla a törvényszék ítéletét a Pp. 254. § /3/ bekezdése alapján - annak helytálló indokaira tekintettel - helybenhagyta.

Az eredménytelenül fellebbező felperes a Pp. 78. § /1/ bekezdése alapján köteles a feljegyzett fellebbezési eljárási illeték állam javára való megfizetésére.

Az ítélőtábla a pártfogó ügyvéd munkadíjáról a Pp. 87. §. alapján döntött.

Győr, 2017. november 9.

Dr. Világi Erzsébet sk..	Sarmon Hedvig sk.	. Maurer Ádám sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró

A kiadmány hitelül: kiadó